

drugih slovanskih rodov bo izmed glavnih zadač ljubljanskega vseučilišča, a le-tega ustanovitev bi bila začetek našega preporoda, naše renesanse!

Ljubljansko vseučilišče! S svetim pismom bi lahko rekli: »Ljubljana, bela Ljubljana! ti nisi izmed najmanjših mojih hčera.« Važna zadača ti je usojena! Ti si naravno izhodišče iz germanskega in romanskega sveta na slovanski jug in iztok! Po tvojih tleh — mimo starodavne Emone — so hrumeli Gotje i Huni i Vandali v solnčno Italijo, in mimo tebe meri zapadnjaška struja na iztok — »Drang nach Osten!« Do tebe je, Emona-Ljubljana, da ne ostaneš otok v ti struji, nego da se kar najbolj okoristiš s svojim ugodnim položajem!

Zimska silhueta.

Zgora črez plan — s poljan v gore
Snežene megle se pode.

Drse po gladkih tleh sani —
Za njimi gladen vran kriči...

Ah, srečni pari v njih sede,
Skrivaj si stiskajo roke...

Na drsališču par in par
Frči ko veter v kolobar...

Gori v očeh jim vroča strast,
Igra krog ust bohotna slast...

A vdova v bajtici čepi,
Obupno v mrzlo peč strmi.

Srce ji trga glad otrok —
Peščice moke ni za sok...

I. N. Resman.

Kadar smrt mi grob izkoplje.

Kadar smrt mi grob izkoplje,
Vanj vrzite listov velih;
Spomnite se drobnih pesmi
Z mojim srcem vred zvenelih! —

Na gomilo položite
Trnjev venec s cvetko malo;
Naj spominja vas življenja,
Ki en sam je cvet poglalo! —

Prisadite dve cipresi,
Eno spredaj, drugo zadej,
Kot spomin na zvesti srci,
Ki ljubili sta brez nadej.

In gomili okrašeni
Ni-li treba spomenika?
Zanj darove nabirajte!
Ko njih vsota bo velika,

Razdelite jo ubogim:
Brat, recite, bratu nudi.
Dražji bode spomenik mi
V živih srcih ko na grudi —

Sigma.

